

MĚSTEČKO NA DLANI

Časopis Obecního úřadu v Ronově nad Doubravou

8. října 1993

3/93

Vážení občané, soukromníci, podnikatelé.

Chtěl bych Vám poskytnout několik rad a informací týkajících se blížícího se zimního období.

Na poradě s pracovníky Státní údržby silnic Chrudim (dále jen SÚS) jsem byl informován o údržbě silnic v zimním období r.1993-94. Silnice se dělí na čtyři skupiny, podle důležitosti. Z tohoto rozdělení vyplývá doba, ve které by měla být ta která silnice způjzdněna. Časy jsou stanoveny pro normální zimní situace, nikoliv kalamitní.

Nejprve tedy časy podle důležitosti:

pořadí I do 2,5 hodin

II do 6 hodin

III do 12 hodin

ostatní silnice se neudržují.

Do prvního pořadí důležitosti na okrese Chrudim spadají tyto silnice:

č.17Čáslav-Heř.Městec-Chrudim

č.340Seč- Chrudim

č.37.....Chrudim- Slatiňany-Nasavrky- Tr.
Kamenice -Hor.Bradlo

č.358.... Chrudim- Skuteč

č.335.... Hlinsko- Skuteč

č.34..... Hlinsko -Krouna -Polička

č.33748.. Heř.Městec -Kostelec-St.Dvůr

Druhé pořadí důležitosti:

č.341... Hrbokov-Váp.Podol-Úhřetice-Cho-
těníce-Rozhovice

č.343... Hlinsko - Tr.Kamenice

č.337... Ronov n.D.-Třemošnice- Seč-Boja-
nov -Nasavrky

a lokalita Chrast, Luže, Nové Hrady, Pro-
seč, Svratouch.

Ostatní silnice jsou ve třetím pořadí důležitosti.

V okolí Ronova n.D. jsou neudržované silnice pouze z Biskupice směrem na Zehu-
by a Lipovec-Licoměřice.

V zimním období bude řídit čištění sil-
nic dispečerská služba, která bude rozmístě-
na v těchto městech: Chrudim, Hlinsko, Lu-
že a která bude na požádání informovat o pro-
bíhajícím čištění a sjízdnosti silnic.

Z této informace, kterou Vám podávám, lze
odvodit směr i cestu v zimním období tak, aby
tato proběhla bez komplikací.

Novinkou v organizaci SÚS jsou 2 vozy
na údržbu silnic Solankou, které budou
používány na údržbu silnic zařazených do I.
třídy důležitosti.

Poslední informací a také po zimním
období poslední činností, je úklid inert-
ního materiálu. SÚS není povinna ze zákona
tento materiál odstraňovat. Ovšem na požá-
dání obce vyšlou velmi výkonný vysavač,
kterým čistí zbytky po posypu.

Bližší informace, týkající se této
problematiky, Vám podá starosta na Obec-
ním úřadě v Ronově nad Doubravou, který
Vám přeje co nejméně problémů v zimním
období.

Ladislav Procházka
starosta obce

Z ronovské kroniky
Vzpomínka na 28.říjen roku 1918

Přišel 28. říjen 1918, ponurý, mlhavý
den podzimu. Ráno ještě nikdo netušil, co
radostného den přinese. Když přijel poled-
ní vlak od Čáslavě, přinesli železničáři
zprávu, dosud neurčitou, že Rakousko kapi-
tulovalo. Když vracel se vlak od Třemoš-
nice do Čáslavě, přijel již ozdoben chvojím,
květinami a praporky v barvách národních.
Když zpráva ta roznese se městem, nastal
jásot. Starosta města p. E.Culek došel
na nádraží, kde ve 4 h 58 min. odpoledne
přišel telefonický oběžník, který oznamoval
úředně prohlášení samostatnosti našeho stá-

tu. Na zprávu tu zavlály ještě navečer národní prapory. Lidé na ulici rokovali, druh druhu sděloval radostnou tu zvěst, nálada byla povznešená, radost zářila všem z očí. Všem bylo, jakoby těžký balvan spadl ze srdce, každý cítil, že nastal konec bédám válečným, že nastanou lepší doby volnosti ve vlastním státě. Kolotočář Hejduk vyjel s flašinetem na náměstí a tam celý večer vyhrával. Naše osvobození a zřízení našeho státu bylo oslaveno dvěma slavnostmi dne 3. a 8. listopadu průvodem při hudbě a vzletnými řečmi. Účastnilo se jich nejen občanstvo zdejší, ale i tisíce lidí z okolí.

Tolik ze zdejší kroniky. Letos vzpomene-me již 75. výročí od této události. Poprvé však v České republice, která navazuje na tradici státu vzniklého v roce 1918.

Hana Kátrová
kronikářka

xxxxxxxxxxxxxxxxxx

Začal nový školní rok

Začal nový školní rok 1993/1994. Čeká nás v něm mnoho náročných práce a nových úkolů a také některé změny ve vyučovacím systému. Škola má 9 tříd, v nichž je 226 žáků, z toho je 131 místních, zbývajících 95 se k nám sjíždí ze 17 okolních obcí. Třídy jsou obsazeny třídními učiteli takto:

I.A	Jitka Miřejovská
I.B	Jana Černíková
II.tř.	Iva Trnková
III.tř.	Hana Kátrová
IV.tř.	Božena Průšová
V. tř.	Jana Havránková
VI.tř.	Ilona Spěváková
VII.tř.	Jiří John
VIII.tř.	Hana Mojžíšová
vých.porad.-	Eva Špitálníková

Na mateřskou dovolenou nastoupila paní uč. Jana Auersvaldová.

Máme dvě první třídy, ve kterých se začalo vyučovat podle projektu pětitřídní Obecné školy. Pro naše prvňáčky se podařilo zajistit také dostatek hezkých a kvalitních učebnic.

Vyučovat hře na hudební nástroje začal opět p.uč. Matějčíček. Letos poprvé bude výuka na naší ZŠ probíhat pod hlavičkou nově zřízené odbočky Základní umělecké školy v Čáslavi.

Ve škole bude každé druhé úterý v měsíci působit psycholožka Pedagog. psycholog. poradny v Chrudimi PhDr. Jana Zítková.

Základní škola je pod správou Obecního

úřadu v Ronově nad Doubravou, po odborné stránce je řízena MŠMT a Školským úřadem v Chrudimi, ten se stará o platy učitelů a také o vybavení učebnicemi, pomůckami.

Obecní úřad v rámci svých finančních možností zajišťuje provoz a údržbu školy velmi dobře. Největším problémem současnosti je zatékání vody obvodovým zdivem do školní dílny a dokončení přístavby sociálního zařízení tělocvičny. Věříme, že se podaří sehnat do zimy finanční prostředky na zastřešení objektu, aby nedošlo ke znehodnocení již vybudovaných prostor.

Josef Lebduška
ředitel ZŠ

oooooooooooooooo

" Podzim ovládnul naši krajinu ..."

Pohled na sluncem ozářené svahy Železných hor, i jejich podhůří, je požitkem pro každého, kdo dokáže ocenit nádheru a dokonalost přeměn přírody. Sledování těchto proměn je pro nás, včelaře důležité, neboť nejen, že určují náplň naší práce při ošetřování včelstev, ale jejich včasným respektováním nám pomáhají docílit dobrého medného výnosu.

Včelařský rok nezačíná kalendářním lednem, ale podletím, koncem měsíce července a začátkem srpna. V této době včelař doplňuje, u každého včelstva, zásoby cukru pro přezimování, kontroluje jejich zdravotní stav, připravuje je na léčbu proti varoaze a činí opatření na bezztrátové překonání zimního období.

Ve včelstvech probíhají velké změny. Po vyhnání trubců, kteří již svůj úkol pro zachování rodu splnili, odcházejí letní včely, jejichž doba životnosti je max. 6 týdnů. Líhnou se včely "zimní", které přežijí až do měsíce dubna příštího roku. Čím více bude těchto včel, tím silnější včelstvo bude a tím bude i větší naděje na jeho přezimování. Proto musí včelař, toto zdánlivě klidné období, využít k jeho maximálnímu rozvoji.

Dále se musí postarat o výsledky své práce a svého snažení - o med, který ze včel získal a který je biologicky vysoce hodnotnou potravinou a měl by být rozhodně více, než dosud zastoupen v jídelníčku nás všech, hlavně dětí, a ne používán občas jako lék. Naši předkové prosazovali pravidlo, že každý by měl použít alespoň jednu lžičku medu denně, mimo diabetiků, kteří musí být opatrní.

Myslím, že nemá smyslu vyjmenovávat

jeho složení a účinnost, ale přesto je snad nutno říci, že jeho předčasná krystalizace není závadná, jak si neinformovaní myslí, a ani nesvědčí o jeho nižší vitaminové a biologické hodnotě. Je jenom známkou vyššího obsahu fruktozy (ovocného cukru) a odstraní se tím, že nádobku s medem dáme do vody ohřáté max. na +50°C. Takto rozpuštěný med je plnohodnotný.

Závěrem je nutno zdůraznit, že med je třeba skladovati ve skleněných, dřevěných nebo kovových (ale pocínovaných, hliníkových nebo poniklovaných) nádobách, v čistých, suchých místnostech, kde nejsou uskladněny jiné aromatické potraviny (je hygroscopický), při teplotě + 18-22°C. Při nižších teplotách rychleji krystalizuje.

Při jeho dávkování do čaje musíme být opatrní, neboť je-li zahřát na vyšší teplotu než + 50°C ztrácí částečně vitamín C, inhibitory a éterické látky - tedy je znehodnocován jak biologicky, tak i protibakteriologicky. Věříme však, že se vám to nestane, že budete pozorní.

Nechť vám, tedy, med od ronovských včel chutná.

Zp

xoxoxoxoxoxo

Poznámka pod čarou

Na posledním zasedání obecního zastupitelstva byla vznesena připomínka k existenci a především k finančnímu zajištění Galerie Antonína Chittussiho v Ronově n.D. Nemíním se věci hlouběji zabývat, protože z roviny obecně známých kulturních znalostí by to za zmínku ani nestálo, protože právě z těchto hledisek je existence podobných kulturních zařízení zcela jasná. Přesto účastníkům - občanům schůze, kteří by mohli být vedeni do jiné polohy myšlení o účelu naší galerie uvádím, že je třeba rozlišovat galerii jako instituci v první řadě výchovnou, specificky kulturní a platnou v tomto smyslu nejen v regionální kultuře, ale mající navíc svou smysluplnost v širším kulturním působení. Takových galerií (počínaje Národní galerií v Praze) je v naší České republice celkem 36. Tato zařízení s tímto mravním a estetickým posláním cíleným především k výchově a estetickému prožitku, jsou všude na světě chápána právě jenom v těchto specificky mravních rozměrech. Proto také každý kulturní stát, město či obec takovéto galerie zakládají a udržují. Jimi se prezentují v kulturních dějinách národa. Takováto činnost je finančně nevyčíslitelná právě proto, že zasahuje do oblastí, které prostě penězi vyčíslit nelze. A tedy jako takové jsou dotovány s tím vědomím, že je jim přisuzována prostě jiná vyšší společenská, etická a kulturní funkce.

Naproti tomu je třeba rozlišovat galerie, jimiž jsou označovány obchody, kde se dila prodávají a jejichž prvořadým účelem je komerce a potom teprve následuje to ostatní, co bylo řečeno výše. Proti tomuto druhu galerií nelze nic namítat. Jako obchodní instituce jsou v Evropě běžné. Z tohoto na první pohled diametrálního rozdílu je zřejmé, že obojí druh galerií nelze směšovat. Jde tu vlastně v názvu o jazykovou bisémií (dvoznačnost), kde teprve při bližším popisování charakteru galerie vyplývá jejich rozdílné poslání a účel. Jaké poslání si takto odlišné galerie kladou, jaké prioritní cíle mají a sledují, to závisí na jejich zakladatelích a provozovateli. Státní, oblastní, místní galerie patří do oné skupiny první. Patří tam tedy i Galerie Antonína Chittussiho v Ronově n.D. a to vzhledem ke statutu, který plyne z existujícího a řádně dokumentovaného statutu vycházejícího ze vztahu mezi obcí Ronov n.D. na jedné straně a mezi Národní galerií, ministerstvem kultury a Státní památkovou správou na straně druhé.

Tolik tedy slov ke zcela jednoduchému a logickému vysvětlení.

ZS

Pamětní deska Karlu Horkému.

Před časem obdržel Obecní úřad v Ronově nad Doubravou dopis univ.prof.PhDr. Františka Černého DrSc, děkana filosofické fakulty v Praze, v němž pisatel navrhuje odhalit pamětní desku na domě našeho rodáka spisovatele a novináře Karla Horkého (1879-1965). Rád jsem se ujal přípravy této akce, která by takovým kulturním činem ještě více zhodnotila kulturní dějiny naší obce i rodného spisovatelova kraje. Z mé strany šlo v první řadě o to, určit přesně dům, v němž se Karel Horký skutečně narodil. Z tradičního ústního podání jsem se domníval, že jím je přízemní stavení nacházející se dodnes na rohu t.zv. zámecké zahrady zvané v minulosti jako "doměk důchodního", před jehož zajímavou cihlovou zdí stojí barokní pískovcová socha sv.Jana Nepomuckého. Vycházel jsem (dnes vím, že zcela mylně) především z jednoho Horkého fejetonu publikovaného pod názvem "Naši služební duchové" z jeho knihy "Hory a doliny se srovnávají", z roku 1909, v němž autor popisuje příhodu vážící se právě k zámecké zahradě a soše Jana Nepomuckého. Dále pak ze skutečnosti, že otec Karla Horkého, byl zaměstnán jako důchodní.

Bližší údaj o rodném domě nezaznamenává ani první díl ronovské kroniky.

Když jsem po jednání s dr. Černým navrhoval nyní velikost a text pro zamýšlenou pamětní desku, přišel mi dopis od dr. Černého, v němž mi zaslal xeroxový otisk z Horkého pamětí "Dýmka míru", které byly vytištěny v roce 1948, ale do prodeje nikdy nepřišly. Více než 100 stránek této publikace zachované jen v několika málo dnes velice vzácných exemplářích, je věnováno rodnému kraji pod Železnými horami. (druhý díl Horkého Vzpomínek je v rukopise uložen v Památníku národního písemnictví v Praze). V prvním, tedy vytištěném díle je tento fejeton: nazvaný Rodný dům

= Také můj otec, nejprve praktikant, později pojezdňý a konečně důchodník na nadačním panství hraběte Millesima v Ronově nad Doubravou, pocházel z početné rodiny a maminka měla rovněž pěknou hromádku sourozenců. Když jsem po prvé spatřil světlo světa, což se stalo 25. dubna 1879 ve jmenovaném Ronově a což po předchozích osmi dětech neznamenovalo pro mé rodiče už tak zvláštní radostnou událost, aby při ní dali střílet z hmoždířů, byl můj otec už důchodním a ještě krátce před tím sloužil v hodnosti pojezdňého v blízké Třemošnici na témže panství. Narodil jsem se v docela novém domě v Zámecké ulici, který moji rodiče hned po svém přesídlení do Ronova nebo snad ještě před tím sami si dali postavit. Soudím z toho, že mému otci i při vydržování tak velké rodiny se v Třemošnici ještě slušně vedlo. Titul pojezdňého - abych mluvil "češtinou", oblíbenou tehdy hlavně v úřednictvu - nebyl velký Tittel, ale tenkrát to ještě znamenalo Mittel. Panští úředníci kromě pěkných prostorných bytů a hojného otopu mívali k svému platu ještě velmi vydatné příspěvky v naturáliích, takže velkou část gáže mohli ukládat. V pozdější době se již otcovy poměry velmi zhoršily, vrchnost odzvonila deputátu a výživa i studie dospívajících dětí ukládaly mým rodičům stále větší starosti, tehdy však, když uprostřed Zámecké ulice si postavili ten široký přízemní dům, byli ještě asi slušně situovaní. Z dětí jsem byl jediný, ale také už poslední, který se v tomto domě narodil a má-li pravdu rodinná zkazka, kterou jsem slýchal o půl století později, musil tenkrát tatínek mamince slíbit, že tato radostná událost už je opravdu poslední.

Svému slovu také poctivě dostál, musil ostatně dostát, protože s finančními poměry rodiny počalo to jít s kopce a také nově postavený dům, opatřený ještě dnes číslem 175, ukázal se být nešťastným podniknutím, které rodiče těžce zakrvácelo. Byl venkovským stavitelem tak neprakticky a špatně

postaven, že brzy se ukázaly jeho těžké vady, také však stavební rozpočet byl překročen měrou pro otcovy poměry osudnou. Již tenkrát počaly z jeho mísy jít dluhy a snad už za rok po mém zrození byl nucen dům s velkou ztrátou prodat. Koupila jej vrchnost, t.j. ronovské nadační panství, u kterého sloužil a které na Malé Straně v Praze vydržovalo z hospodářských výtěžků ústav pro zchudlé šlechtičny. Rodiče po prodeji domu přesídlili jen asi o dvě stě kroků dále, do panského zámečku, kde v prvním poschodí se jim dostalo velmi pěkného, pohodlného naturálního bytu.

Na ten opuštěný rodný dům nudného maloměstského zevnějšku, prodaný tak brzy po mém příchodu na svět, nemám tedy žádných vlastních vzpomínek, jen z ústního podání rodinného vím, že otec na památku mého zrození zasadil tehdy v nově založené zahradě vlastní rukou smrček a sliboval si prý: ujme-li se strom a bude-li se mu dobře dařit, bude se dobře dařit i mé nejmladší ratolesti. Netroufám si dnes posuzovat, co mi život dal a oč mne ošidil, vím jen tolik, že ještě jako mladík jsem si jednou s potěšením mohl zjistit, že smrček roste a prospívá, ale v pozdějších letech při své návštěvě rodiště jsem ho už nenašel, bíděně zašel. Jaksi mne to pozarazilo, protože i v mužských je dost procent pověřčivosti, ale fakt je, že ten strom jsem o mnoho let přežil a že z toho půllitru válečných slivek, jemuž se vzletně říká pohár života, piji vesele podnes. Není, zdá se, vždy pravda, že lesní stromy mají tužší život než lidé, aspoň sám jsem jich přežil už mnoho, někdy i takových, které slibovaly svým zevnějškem, že porostou až do nebe.

Panství, které koupilo můj rodný dům, udělalo z něho jakýsi starobinec pro své vysloužilé zaměstnance a jejich vdovy. Každému se tam dostalo jedné světnice, v níž ze svého malého výslužného si mohl hospodařit po svém, a k tomu ještě správa panství je přidělala jakousi uniformou, dlouhým plandavým pláštěm s červenou výložkou, v němž měli povinnost chodit denně do kostela na svatou mši. Patronát tím měl důmyslně postaráno o tak zvanou "vatu" pro případ, že by kostel o mši byl jinak prázdný. To se však jistě stávalo jen zřídka, neboť lid mého rodného kraje je zbožný a aspoň za mého mládí navštěvoval kostely hojně. Jaksi samo sebou se stalo, že mému rodnému domu se brzy říkalo špitál a jeho obyvatelům špitálníci. Asi proto, že do toho útulku se dostávali již na samém

sklonkusvého života, kdy tělo už je zkruseno neduhy. Také opravdu hodně stonávali a z ulice působil ten ponurý dům dost tísnivě, zvláště na nás děti. Jako chlapec jsem nebýval nadšen, když maminka někdy zabalila do ubrousku koláčovou výslužku z posvícení, případně něco ze zabijačky a poslala mne s tím k jisté staré paní Jeremiášové, která byla vdovou po menším úředníku a byla na stará kolena ráda, že také se jí tam dostalo útulku. Byla to už hodně staříčká dáma z lepší měšťanské rodiny a pobyt v tom prostředí hašteřivých dědů a babek z lidu jí asi býval často krušný. Myslím, že těmi občasnými pozornostmi chtěla maminka osladit aspoň takž její život. Pociťoval jsem vždycky tíseň, míře s uzlíčkem k její světničce chmurnou studenou chodbou, po níž se zamračeně šourali staří kašlaví lidé, ale za odměnu mne vždy čekalo několik skvělých "zázvorek", slavné cukroví tehdejší doby; drobounká a žluťoučká stará paní Jeremiášová, která v létě chodila s podivným "parasolkem" a ještě podivnější mantilkou, lemovanou černými krajkami, patrně už mne čekávala a měla své sladkosti na talířku připraveny. Bylo také veřejným tajemstvím, že pro jakési záhané technické výhody, jinými smrtelníky neoceněné, nepoužívá za noci nádohy obvyklého tvaru, nýbrž dávala přednost vysloužilému porcelánovému omáčníku, jak se tehdy říkalo "sosetlu". Protože jako bílá vrána domu se společensky vyhýbala stykům s ostatními "špitálníky" a nerada vylézala na chodbu, mívala svého malého ušatého důvěrníka pod postelí i ve dne - a tak jsem také měl možnost jednou či dvakrát jej tam zahlédnout. Byl jsem pyšný, když ostatním klukům jsem pak mohl četným zadušováním potvrdit, že zvěsti o "sosetlíku" nejsou jen pouhá pověst. Jinak staříčká paní Jeremiášová byla předobrá dáma a sám můj samotářský otec jí rád někdy složil svou poklonu, ačkoli pro její modu a ty zvláštní porcelánové záliby, pocházející ještě snad z doby rokoka, měl jen suché humorné uznání.

S její smrtí přestaly pak všechny mé styky s rodným domem a když jsem v pozdějších letech jako starší již člověk přijížděl někdy do svého rodiště zadíval jsem se na "špitál" vždy už jen z povzdálí - budova se svými novými obyvateli, jichž jsem už neznal, působila na mne dojmem úplné cizoty a neměla mi již co říci. Až letošního roku při nové návštěvě Ronova mne něco ponuklo zas jednou vstoupit na chladnou chodbu tohoto starého domu, nsoucího churně svou pečeť chorobince, a zvědavě si zapátrat, v které z těch zakašlaných světnic

asi má kolébka. (Kolébka oprávdová, protože tehdy ještě nebyly v módě kočárky.) Výprava se však nezdařila. Ani s pomocí mé sestry Milady, jež byla se mnou, se mi nepodařilo přesně zjistit, které čtyři stěny byly svědky mých prvních řvavých pokusů o přiděl mléka na této planetě. Jisto je, že ten přiděl byl větší než dnes po šedesáti pěti letech, léta Páně 1944. Mnoho za tu dobu se v domě změnilo, leccos bylo již přestaveno, Schlíplý poznáním, že člověk ani svého života si nemůže zkontrolovat, kde vlastně ten život začal, uskromnil jsem se s další svou zvědavostí na míru nejmenší a ani se neprohlašiv obyvatelům domu svým jménem, ptal jsem se jednoho z těch stařečků jen jaksi na zkoušku, slyšel-li někdy něco o tom, komu ten dům kdysi patřival. Dědeček, jenž asi nepocházel přímo z Ronova, chvilku se těžce rozpomínal a potom zahuhlal: "Bejvalo to prej řákejch Horkejch". To je vše, co jsem se dověděl o svých dávno zemřelých rodičích, kteří tento dům stavěli a jistou dobu vášnivě snili o jeho budoucnosti. Malý rozmar osudu stačil, aby palác jejich růžových snů se změnil v chudobinec. Sic transit

Nu, pomyslíl jsem si při odchodu z ponurého stavení na utěšenou, konec konců je lépe v chudobinci se zrodit, nežli jednou v něm umřít. Pro všechnu jistotu jsem však zaklepal na nejbližší kus dřeva, neboť na tom krásném světě není nikdy nic vyloučeno. ==

Tak se shodou náhod vyjasnily skutečnosti, které souvisí s rodným domem Karla Horkého. Starším obyvatelům, rodákům a pamětníkům naší obce je z tohoto fejetonu zřejmé, že se jedná o dům čp.175 v Zámecké ulici, donedávna nazývaný "špitál". Důvodem k názvu byl účel domu, který po přestěhování rodiny Horkých do budovy zámku sloužil pro ubytování starých a již vysloužilých zaměstnanců ronovského nadačního velkostatku, jak po několik desetiletí zněl název spravovaného panství.

Pro mladší generaci pak uvádím, že se jedná o dům (dnes bohužel nešťastně ve fasádě upravený), jehož majitelem je Zemědělské družstvo Ronov n.D. a pro něhož vznikl, jak jsem si při této příležitosti ověřil, v současném lidovém rčení zcela jiný název, jehož smysl mi uniká.

O tom, jak pokračují přípravy ke zhotovení pamětní desky, jakož i stanoviska

a připomínky obecního zastupitelstva o tom, jak bude provedeno osazení desky a její slavnostní odhalení (za účasti známých osobností naší kultury), budeme občany informovat. Pokud se navrhovaná akce uskuteční, bude pamětní deska připomínat Horkého význam v dějinách české literatury vsazené do rozmezí ohraničeného počátkem 20. století a dobou mezi dvěma světovými válkami.

Zdeněk Sejček

xvxxvxxvxxvxxvxxvxx

Obecní úřad v Ronově nad Doubravou
- vedlejší hospodářství nabízí služby
v automobilové dopravě a stavebně zemní
práce.

Redakční rada upozorňuje občany, soukromé podnikatele a závody na možnost využití inzerce v našem časopise.

Vydává redakční rada obecního úřadu
Reg.zn: OÚ Chrudim 37/R-287/92
Říjen 1993

K r o n i k a

Narodili se :

- - - - -

Jiří Sedlák, Ronov n.D. čp.437
Dita Nováková, Ronov n.D. čp.418
Josef Labuť, Ronov n.D. čp.499
Vendula Němcová, Ronov n.D. 531

Sňatek uzavřeli :

Ladislav Chudoba - Michaela Chramostová
Petr Trekoval - Iveta Šindelářová
Kamil Brom - Andrea Mikanová

Životní jubilea:

Marie Dlouhá, Ronov n.D. 215 - 80 let
Václav Frýda, Ronov n.D. 284 - 80 let
Marie Vančurová, Ronov n.D. 258 - 80 let

Zemřeli:

Václav Spěvák, Ronov n.D. 136 ve věku 84 let
Jaroslav Dlouhý, Ronov n.D. 215 ve věku 79 let
Eva Suchá, Ronov n.D. 132 ve věku 73 let
Josef Provazník, Ronov n.D. 202 ve věku 70 let
Miroslav Sigler, Ronov n.D. 196 ve věku 51 let